

A peu pel massís del Port.

Els recorreguts més fascinants
Vicent Pellicer Ollés
Ed. Cossetània
Vall, 2000
108 p.

En Vicent Pellicer no para. A peu pel massís del Port. Els recorreguts més fascinants de Cossetània edicions és la seua nova contribució a l'escassa bibliografia sobre el Port. Benvinguda. Tenia curiositat per veure com se'n sortiria en Pellicer en aquesta nova aventura. Una guia d'excursions demana un estil fluid i precís i en Vicent gasta un lirisme abrandat i carregat d'adjectius amb una voluntat poètica que potser no s'adiu gaire als pressupòsits d'una guia. Evidentment, no podia tractar-se d'una guia d'excursions convencional i no ho és. El llibre pretén evocar la fascinació que encomanen els paisatges del Port i, ahora, portar-nos pels camins, sendes, barrancs i ròssecs del

massís. Tot en un. I l'intent es queda un poquet a mitges.

El primer ingredient del llibre l'acompleix amb escriu: el llibre està ple de «valls maragdines», «citis on els aurons i les carrasques parlen amb els pinsans i les mallerengues emplomallades», indrets on «la natura i la poesia juguen a rimar versos», on «cal deixar-nos amorosir per la flaire de la màgia que hi regna» per arribar a «palpar l'aura de l'ànima del bosc»...

El segon ingredient, les indicacions pràctiques per a no perdre's, per a reconèixer els indrets o saber si anem bé de temps, queden una mica perdudes enmig de la gran torrentada d'imatges poètiques i exaltacions dels paratges visitats. Als que els agrada l'«estil Pellicer», els serà més fàcil viatjar i deixar-se transportar pel Port sense moure's del sofà, només amb la lectura del llibre, que no pas intentar aventurar-se per l'intricat laberint de barrancs, colls, faixons, moles, tossals, puntes, ròssecs abandonats, sendes perdudes, places carboneres, masos caiguts, pinars, boixetars... del massís amb aquest llibre com a única referència.

Potser hauria estat millor donar els dos ingredients per separats. Bona part de la culpa la tenen, també, els mapes. L'abundant informació toponímica de les narracions dels recorreguts no es trasllada al mapa. També hi falta la majoria de sendes que podrien convertir-se en alternatives o variants de recorregut descrit i que en algun cas són apuntades pel mateix autor. La gran separació entre les curves de nivell (200 m) fa molt difícil l'orientació en un massís tan complicat. Un primer mapa a una escala molt

petita que abarqués tot lo Port i situés cada recorregut en el context del massís ajudaria als lectors que no són del «terreno».

L'estil pot agradar més o menys (a mi em cansa), però en Vicent se li ha de reconèixer que s'ha fet un fart de caminar per aquestes muntanyes i se les coneix pam a pam. La prova n'és el llibre de Les fonts del Port i només això ja és una garantia de l'interès dels itineraris proposats. En el llibre hi ha recorreguts per a tots els gustos: baixades per canals pedregosos, passejos per sendes fàcils, remuntades per costes que fan perdre l'alè, panoràmiques esplèndides (si el temps acompanya), rius, barrancs, colls, boscos i tantes fonts com vulgueu. El problema rau en què moltes vegades tot això està en un mateix recorregut. Se'n troben a faltar de més curts per a fer a primera hora d'estiu o al migdia a l'hivern. De tots ells, n'hi ha un (el número X) que encara no sé si es tracta d'una innocentada o què.

L'intent de conjuguar els dos ingredients citats és prou interessant, encara que al meu parer el segon, el que és estrictament una guia, queda bastant coix.

Malgrat tot, val la pena triar algun dels itineraris ressenyats i aventurar-se. Amb una mica de sort, un mapa (per quan un mapa del Port amb tots els ets i uts, senyors de l'Institut Cartogràfic?), sentit de l'orientació i unes bones cames, tenim assegurada una experiència fantàstica.

Que l'aura de l'ànima del bosc us acompanyi!

Jordi Lluch